

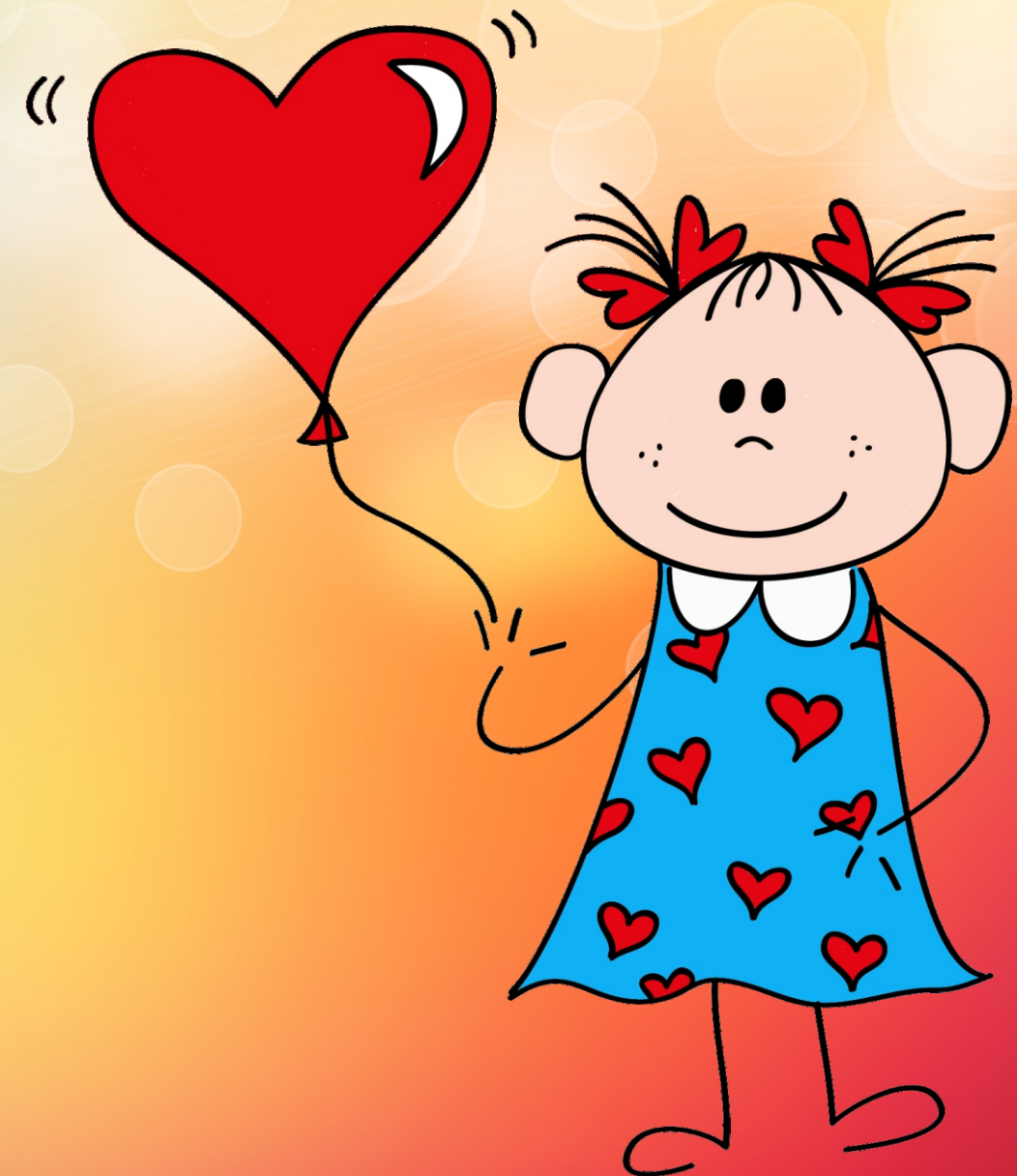
Titlul proiectului: "Believe in Yourself"

Proiect finanțat cu sprijinul Comisiei Europene, în cadrul Programului Tineret în Acțiune. Această comunicare reflectă doar punctul de vedere al autorului, iar Comisia Europeană nu poate fi responsabilă pentru orice utilizare care poate fi efectuată din informațiile conținute de acestea.

Proiectul „Believe in yourself” reprezintă o inițiativă a Asociației Riana din Piatra Neamț și are ca scop: dezvoltarea potențialului creativ al tinerilor pentru implicarea lor în activități recreative, socio-educative și de animație.

Dintre obiectivele specifice proiectului amintim: creșterea gradului de implicare a tinerilor în activități artistice, dezvoltarea sentimentului toleranței față de diversitate, combaterea prejudecăților față de persoanele cu dizabilități.

Proiectului se desfășoară în perioada 15 mai 2013 - 16 octombrie 2013, în care 14 tineri, dintre care 2 tineri cu Sindrom Down, vor desfășura activități în aer liber cu copiii, în fiecare săptămână, în locurile publice din Piatra Neamț (Parcul Central, Ștrand, Secția Pediatrie a Spitalului Județean Neamț și Galleria Mall).

Titlul proiectului: "Believe in Yourself"

Proiect finanțat cu sprijinul Comisiei Europene, în cadrul Programului Tineret în Acțiune.
Această comunicare reflectă doar punctul de vedere al autorului, iar Comisia Europeană nu poate fi responsabilă pentru orice utilizare care poate fi efectuată din informațiile conținute de acestea.

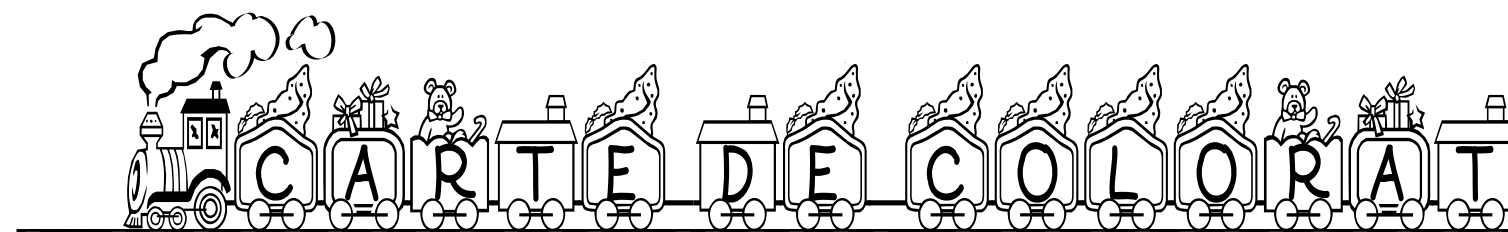
Persoane implicate în proiect: Dumitru Biniuc, Teodora Nica, Iolanda Botez, Cristina Andrianu, Marius Mihai Mitoc, Mihai Gabriel Bilbor, Ștefana Brumă, Roxana Gavril, Andreea Ungureanu, Alina Iftime, Sebastian Alexa, Oana Machedon, Andi Hoge, Alexandra Avădanei, Petronela Nechitei, Ioana Petronela Chelimîndră, Mădălina Ștefania Preda, Raluca Neța, Andrei Coruț, Izabela Kuchta, Lăcrămioara Hoge, Oana Gafița, Dumitrița Băltătescu, Flavia Tanasă, Cezar Tanasă, Matei Marțolea.

Asociația Riana pentru dezvoltarea vieții și sprijin familial
Președinte: Lavinia Apopei Pruteanu

Tehnoredactare și prezentare grafică: Lorian Apopei Pruteanu

Septembrie 2013 - Toate drepturile rezervate. Orice reproducere parțială sau totală este interzisă.
Transmiterea electronică, mecanică, copierea sau înregistrarea prin orice fel de mijloace se va face numai cu acordul scris al:

Asociația Riana pentru dezvoltarea vieții și sprijin familial
B-dul Dacia, nr. 13, bl. A1, sc. A, ap. 35, Piatra Neamț.
www.asociatiariana.ro

Cearta dulciurilor

Într-o cofetărie, la un concurs de dulciuri, dulciurile se certau de mare zor:

- Pe mine, zise un tort mare de ciocolată, mă plac și mă cumpără toți oamenii mari pentru petrecerile lor, eu sunt cel mai bun.

- Ba și pe mine - zise un tort de frișcă cu o figurină de marțipan pe el - mă plac și mă cumpără toți oamenii mari pentru petrecerile copiilor lor. Copiii mă adoră!

- Da' tăceți odată, au început să strige de tot felul de creme și toate prăjiturile din cofetărie, și pe noi ne plac și ne cumpără toate perechile de îndrăgostiți.

Când au auzit cozonacii plini de nucă și scorțișoară și bomboanele pudrate cu nucă de cocos, au sărit cu gura că și ei/ele sunt pufoși/pufoase și plăcuți/plăcute de oamenii mai în vârstă.

Micuțul cofetar din cofetărie era depășit de situație și nu știa cum să împace dulciurile între ele. Deodată îi veni o idee, peste drum era un mic magazin, fetița de acolo vindea vată de zahăr pe băț și turtă dulce. Le cumpără și le duce în cofetărie. Când au văzut prăjiturile vată de zahăr și turta dulce au început să le vorbesacă urât și să arunce cu făina în ele.

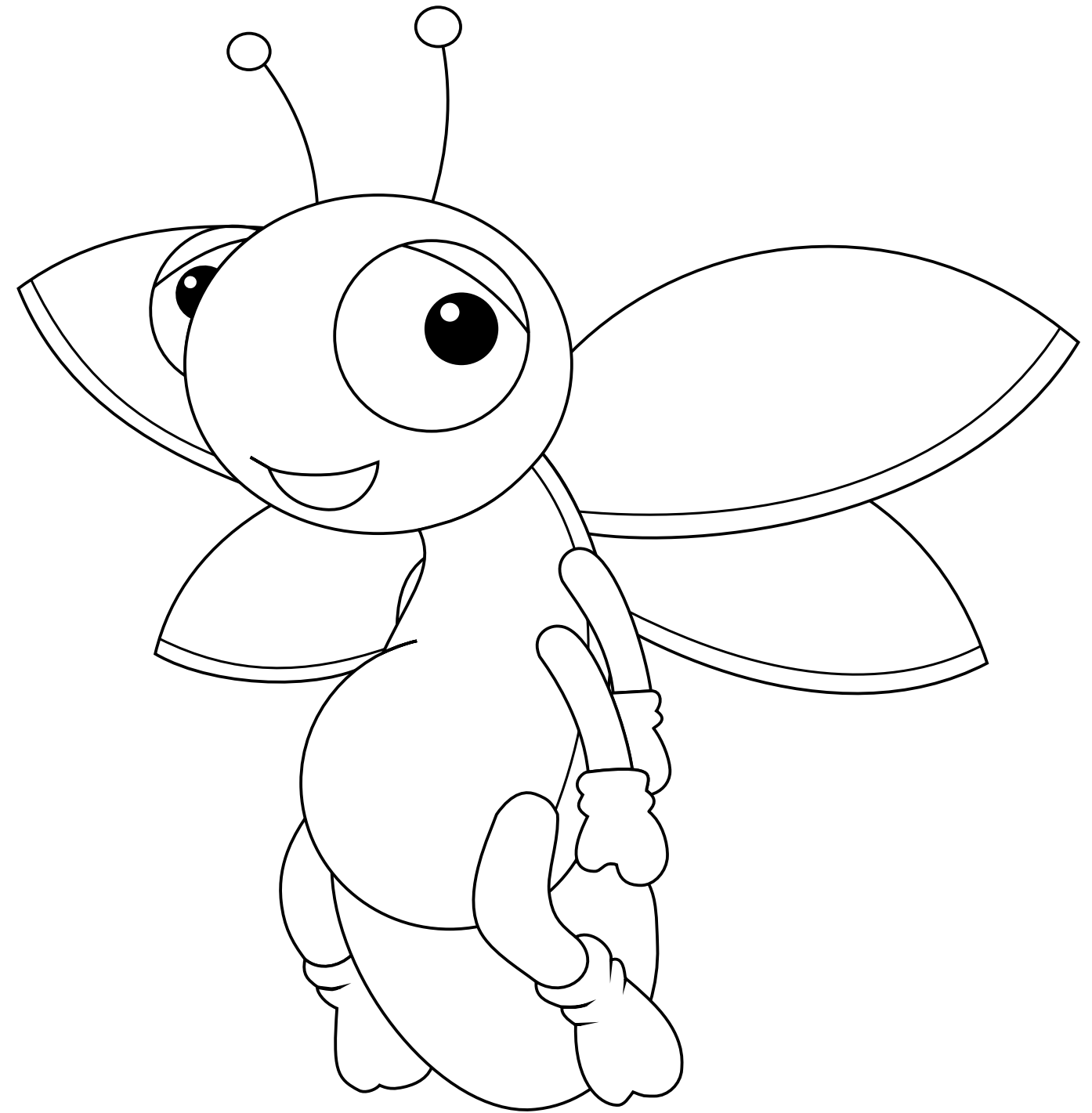
Atunci vată de zahăr pe băț și turta dulce au spus cu voce calmă în cor:

- Prăjiturilor, voi știți că dacă ar lipsi ouăle nu ați mai fi așa de proaspete, dacă ar lipsi laptele nu ați mai fi pufoase, dacă ar lipsi făina și zahărul nu ați mai fi așa dulci.

Și **SURPRIZĂ!**

CLĂTITA a ieșit pe primul loc! Da, ați citit bine, clătita aceea făcută în casă cu apă minerală și umplută cu dulceață.

Li-cu-rici

Licuriciul

În țara libelulelor trăia un licurici, el era foarte trist pentru că, libelulele se lăudau mereu cu aripile lor frumos colorate și cu viteza lor de zbor. Marea ciudățenie era alta, corpul acestui micuț licurici nu lumina.

Trăia mereu în beznă și din cauza aceasta stătea mai tot timpul supărat și îmbufnat pe libelulele mari și colorate, era singur și nu avea nici un prieten.

Într-o zi licuriciului îi veni o idee strălucită: ce-ar fi să se alăture el în zbor grupului de libelule, să le dea binețe și să vorbească frumos cu ele? Nici nu se gândi prea mult la asta și dintr-o dată corpul micuț al licuriciului începu să licărească; se roti în aer de mai multe ori și nu-și mai încăpea în aripi de fericire.

Fericit începu să zboare bezmetic în cercuri mici atât cât îi permitea corpul său micuț. Nu putea să țină pasul cu zborul rapid și în viteză al libelulelor dar era fericit fiindcă descoperise secretul. De atunci le saluta pe libelule în fiecare dimineață iar libelulele îi răspundeau politicos la salut. Iar el, era cel mai fericit licurici.

Și încă ceva, libelulele l-au poreclit Scăpărici.

Tort

Frica ursulețului

Un ursuleț trăia împreună cu familia sa în căsuța lor din pădure. Deși știa că într-o zi avea să plece la școala care se afla dincolo de râul ce traversa pădurea, ursulețul nu voia să-și imagineze nimic dincolo de lumea minunată din căsuță, alături de jucăriile sale.

Însă nimic nu poate opri trecerea timpului, așa că ursulețul se trezi într-o dimineață în care mama sa îi spusese că de săptămâna viitoare avea să se ducă la școală, la fel ca restul ursuleților de vârsta lui. Ursulețul nu ar fi vrut să se ducă, dar știa că mama lui îi vrea doar binele, astfel că se decise s-o asculte.

Totuși, îi era frică așa cum nu îi mai fusese niciodată în viața lui.

În dimineața în care ar fi trebuit să plece, mama sa nu îl găsi la el în pat și înceu să-l caute peste tot. Ursulețul tremura în podul în care se jucase de atâtea ori. Când mama sa îl găsi, el începu să plângă. Mama îl luă pe genunchi și îi explică:

- Nu te poți ascunde de lucrurile care se ivesc în viață. Dar poți să treci peste ele, chiar dacă îți este frică. E în regulă să îți fie frică, dar trebuie să crezi în forțele tale și să mergi, sunt sigură că vei reuși.

Ursulețul hotărî să își învingă frica și să meargă la școală. Mare îi mai fu uimirea când își dădu seama că pericolul era doar în mintea lui și că școala îi aducea mai multă satisfacție decât aveau să-i aducă jucăriile sale vreodată.

Fe-ti-ță

Mofturica

Mofturica era o fetiță mică, blonduță cu părul prins în 2 codițe. Ea avea o mulțime de jucării de pluș pe care le ținea într-un dulap. Avea ursuleți de pluș, steluțe și crabi de mare, broscuțe țestoase, un delfin ba chiar și un leu fioros cum sunt cei din junglă.

Dar Mofturica se purta foarte urât cu propriile ei jucării și striga într-una că s-a plictisit de ele și că își dorește altele. Mofturica avea tot ce își dorea, iar părinții ei se îngrijeau să nu-i lipsească nimic, avea cele mai frumoase rochițele, cei mai frumoși pantofiori și ciorăpeii cei mai colorați, dar Mofturica era nemulțumită încontinuu.

Într-un an, de ziua ei, Mofturica ceru cadou cea mai mare și mai frumoasă păpușă din lume, dar nu primi cadou păpușa, ci o carte mică și frumos colorată. Văzând cărticica uită cu repeziciune să facă scandal că nu a primit păpușa în dar și curioasă, răsoi lacom filele din cărticică.

Surpriză, foile erau goale, nu era scris și desenat nimic. Mofturica se apucă de plâns și plânse, și plânse până ce adormi. Visă un vis ciudat, se făcea că toate jucăriile ei de pluș pe care le ținea în dulap s-au așezat fiecare pe câte o filă goală, iar cărticica s-a colorat frumos.

Mofturica se trezi speriată, alergă până la raftul unde mama ei pusese cartea, o luă în mină și cu teamă o deschise, era exact ca în vis, cărticica era frumos colorată și fiecare jucărie de pluș avea o poveste, alergă repede la mama ei și aceasta începu să-i citească fiecare poveste a jucăriilor ei, iar fetița începu să plângă, numai că de data asta erau lacrimi de bucurie.

Mofturica adormi din nou și visă cum s-a împrietenit cu propriile ei jucării și poveștile lor.

Urs

Țara găzelor

În țara găzelor trăiau buburuze, fluturi, albine și o mulțime de furnici. Furnicuțele erau cele mai harnice: construiau de zor căsuțele lor, mușuroaiele. Albinuțele adunau miere pentru iarnă, iar fluturașii și buburuzele se jucau toata ziua. Nostim era faptul că toate buburuzele purtau în picioare ghetuțe și alergau de ici-colo cu o plasă în care prindeau fluturi și asta era joaca lor.

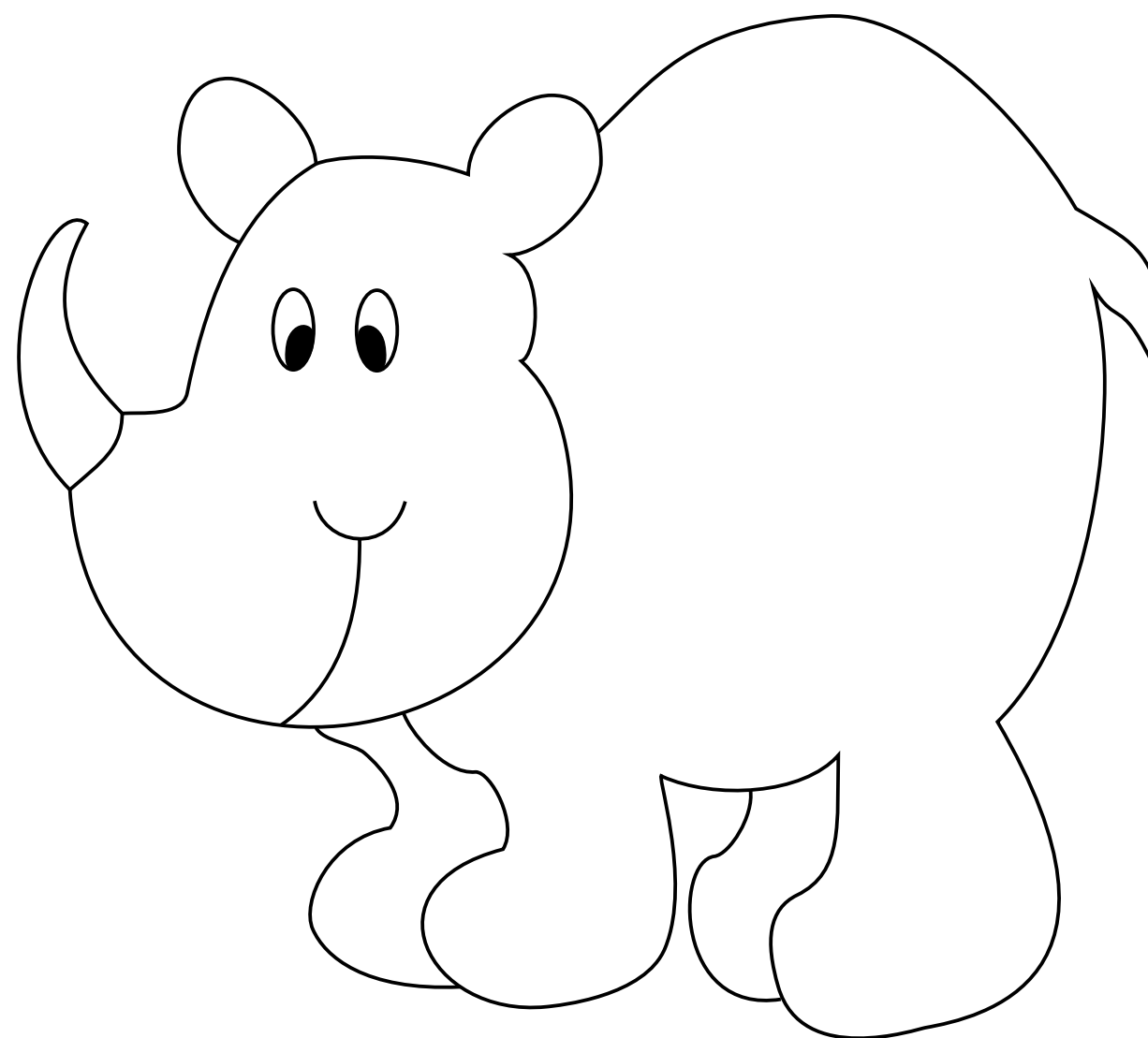
Într-o zi, un Buburuz cu nasul mare, ursuz, morocănos și cu ghetuțe vechi se gândi:

- Ia să prind eu un fluturaș și să nu-i mai dau drumul. Zis și făcut. Odată prins, fluturașului începură să i se ofilească aripile fine și diafane. Mare noroc că în acea zi trecu prin țara găzelor Soarele și observase toată întâmplarea.

Soarele își smulse o rază și topi plasa în care se afla captiv fluturașul, îi zâmbi frumos Buburuzului ursuz, iar acesta se rușină de ceea ce făcuse și-i spuse Soarelui că el doar a vrut să se joace.

Soarele îl învălui cu căldura lui iar Buburuzul cel ursuz și morocănos îl invită pe fluturaș la un suc din nectarul unei flori.

Ri-no-cer

Străinul

Într-o zi, un animal ciudat a ajuns într-o pădure dintr-o țară îndepărtată de a sa. Nimeni nu știa de unde vine sau ce dorește, și toți se temeau de el. Nimeni nu voia să aibă de-a face cu el și toți îl ocoleau când îl vedeau.

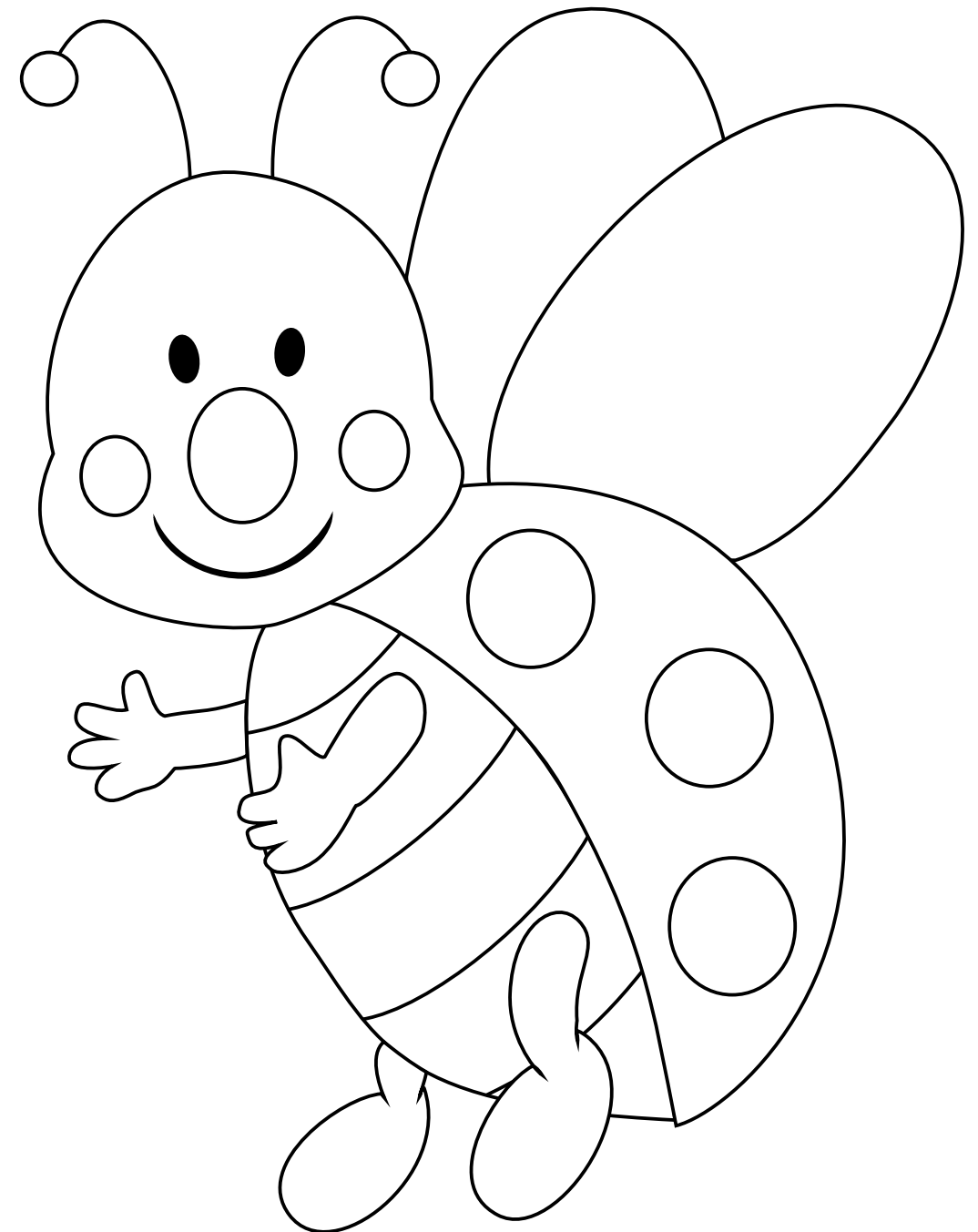
Într-o zi, Iepurașul, topăind prin pădure s-a împiedicat și a căzut. A început să plângă, dar nu era nimeni în preajmă. De după un copac, apărură străinul animal cu care nu vorbea nimeni, îl ridică și îi curăță rana. Iepurașul nu se sperie, pentru că nu știa că animalul acela, pe care îl avea în fața lui, cu ochii lui blânzi și cu bunătatea de care dăduse dovadă, era chiar străinul de care se temeau toți. Străinul îl luă în spate și îl duse acasă, pe iepuraș, și îl puse în pătuțul său.

Iepurașul a învățat atunci o lecție foarte importantă, pe care celelalte animale din pădure o uitaseră atunci când aleseseră să-l ignore pe străin:

Nu trebuie să ne fie frică de necunoscut, pentru că uneori, ceea ce nu știm poate ascunde lucruri frumoase la care nici nu ne-am gândit. Nu trebuie să judecăm înainte de a cunoaște. Fiecare are dreptul la o șansă.

Astfel, încet-încet, animalele pădurii au aflat că străinul necunoscut era un rinocer, că obosise să mai lucreze la circ și că rătăcea singur prin ținuturi îndepărtate de ale lui, căutând puțină liniște. Celorlalte animale le păru rău că l-au judecat, și, la fel de încet au început să-l accepte și să se împrietenească cu el.

Bu-bu-ru-ză

Detaliile contează

Într-o zi, pe la prânz, privind pe fereastră văd în fața casei o pisică ce părea a fi gri cu pete, sub acel strat de praf și noroi de pe blana smotocită. Văzând cât e de murdară nici nu am mai dat importanță piciorușului șchiop sau faptului că purta în jurul gâtului o zgardă, semn că era a cuiva. Am gonit-o în cea mai mare viteză și m-am întors la jocul de Lego lăsat neterminat pe covor.

Spre seară aceeași pisică la fel de murdară se afla în același loc, iar când mă pregateam să o alung, apare mama cu un bandaj în mână și îmi taie tot elanul cu o întrebare blândă:

- Ce faci? Are lăbuța ruptă.

- Dar e foarte murdară și cine știe de unde vine, am încercat eu să mă scuz.

Pe un ton la fel de blând mama mi-a explicat că e murdară din cauza ploii de dimineață. Nu a reușit să se mute din iarbă deoarece avea labuța lovită, așa că stropii ce se loveau cu putere de pământ făceau ca praful și noroiul să se așeze pe blănița ei.

- Am găsit-o aici când am venit acasă și i-am dat de mâncare. Mă așteptam ca la prânz să o găsesc tot aici dar nu știu cum a dispărut. Acum însă e aici și îi pot lega lăbuța .

Apoi mi-a arătat zgarda pe care era scris discret "Seli", iar în acel moment mi-am dat seama cât greșisem.

Pi-si-că

